

Obrekovalec spada hudiču.

Gospod Wisenjaka je že 24 let občinski prednik v Slomu in vživa največji ugled pri svojih sosednih, ne samo zaradi svoje poštenosti, ampak ker on kot priprost kmet je razumnejši kakor kakikoli advokat. To ptujskim nacijskim gospodom, ki sicer advokate, ali malo razumni, ne ugaja in jim ljudje neke sosedne občine naščuvali, da so ti ljudje proti g. Wisenjaku naredili, da on z občinskimi uradniki ne ravna pravilno, kar se je dalo razumeti, ker da on denarje za se porabi.

Ko so torej oni občinski možje prišli k Wisenjaku, da bi knjige pregledali, našli so vse v najemnem redu in Wisenjaka jim je celo luč pri belem dnevu izmizilo postavil, da bi ja dobro brati zamogli.

Gospod Wisenjaka je še danes slomski občinski svetnik in kmetje so ž njim zadovoljni.

Ali vrag ne počiva dolgo. Ko so prišle državno-ske volitve in je „Štajerc“ kmetom razložil, da se kmete izvolijo, tuhtali so časnikarski hlapci „Slovenskega gospodarja“, kateri kmet bi neki le bi jim kot državnozborni kandidat ta mastni denar odšapnil.

Hura! zagromeli so: To je Wisenjaka!

In pričeli so moža zasramovati in obrekovati, z namenom ometavati in s strupom škropiti, tako da vsak mazačev zasluži za 10 let v luknjo iti.

Zakaj so neki le ti katoliški gospodje našega časa utajili, lagali kot cigani, in obrekovali kot kmetje?

Zato, ker vejo, da vsi njihovi kandidati za kmeta in vinarja niso vredni in da imajo kmeta samo tako radi dokler molči in jim denarje daje.

Pameten in prebrisan kmet pa jim je na poti. Tako kmet boljše govori in več zastopi, tega bi potem kmetje zastrupili.

Zato potolažite se gospod Wisenjaka! Vspričo su-

šel ter učenec v kuhinjo stekel po svojo kafetovo kavo, skočil jaz hitro k pekovskemu koritu in zabil moj šterak v tisto testo, ko je služilo za vago. Tako si mislim, tu imaš zdaj tisti šterak zopet v tvoj, katerega si mi tako lepo za sreberni goldinar dal, bode ti upam, dobre obresti nesel.

Drugi dan na vse zgodaj prihajali so ljudje po kmetje in so se prav čudili, da so sedaj tako velike kmetje, in si šepetali: glejte, vseeno delamo peku kmetje, če ga imamo za skopuha. Tako velikih žemelj kmetje imajo dvajset let sem nismo videli, odkar se je bilo kmetje tako dobro obneslo.

Konečno zleze pek-krčmar iz svoje tople pernaste kmetje in ko eno od teh žemelj zagleda, zaboli ga kmetje. In res vse so tako velike, ena kakor druga. kmetje začelo je po hiši grometi. Pekovski učenec si za kmetje svojo ubogo dušo, da on ni žemelj tudi za en kmetje težjih delal, kakor je bil košček testa na vagi kmetje s tistim koščekom testa!“ gromi pek, „vidiš ti, kmetje pripraven kupček je to. Ti pa pečeš take velike kmetje nske knedelne, da niso nikamor podobni in da je

rovih napadov od advokatov in neslanega „Gospodarja“ je čast vsakega kmeta, Vas dvojno spoštovati in tak malopriden in lažnjivi časopis iz hiše vreči! „Slovenski gospodar“ se je spoznal kot kmetički sovražnik; on toraj v poštenih kmetičkih hišah nima nič iskati.

Kdor drugemu jamo koplje, sam v njo pade.

Kdor trka, temu se odpre. Kdor išče, ta najde. Ako pa kdo katerega po farizejsko po časnikih napada, temu se tudi kaj lahko odgovori!

Mene podpisanca je slaboglasni „Slov. gospodar“ v svoji 42. številki kar na cente obiral. (Dopisnik tega se pa ne upa na dan! Sram ga bodi!)

Dolžnost mi je toraj, da se na take lažnjive napade tudi branim.

Prosim te tedaj dragi „Štajerc“, ki samo resnico govoriš, bodisi v prid kmeta, trgovca, kakor tudi delavca, in ker se ne ustrašiš nikogar, da bi blagovolil tudi moj dopis, ki le samo kmetičke koristi i. t. d. zagovarja, sprejeti.

Tedaj se usojam, da tudi moj dopis v svoje predale sprejmeš, ker nameravam gori omenjenemu listu le samo resnico odgovoriti.

Prva točka se glasi: da sem postal jako bojevit, ker so me ptujčanje proglasili svojim zastopnikom, da so namreč mene in gospoda Šoštariča v skupini izvolili v ptujski mestni zastop.

Kadar so se vršile volitve v okrajni zastop, delali so na vse kriplje gospodje odvetniki in njihovi pristaši, da bi na njih ljubo kmetje in veleposestniki po njihovem kopitu volili.

Delali so toraj tako, da bi svoje zastopnike razdelili tako, da bi nekatere fare imele po 4 ali še več v okrajnem zastopu, druge pa nobenega. Fara Polenshak je bila edna iz med tistih, ki naj bi pri okrajnem

res kar sramota.“ „Ali, prosim gospod mojster, pa teža! Dajmo vagati!“

Ko so se odvagale pravi pek: „tukaj pa je imel hudič svojo roko vmes. Obe vagajo enako!“

Jaz sicer ne grem zjutraj v krčmo, ali sedaj nisem mogel dočakati. Prišel sem ravno, ko se je pek od jeze penil. „Prekleti hlebček“, pravi pek in ga trga s prsti narazen. Pa glej! izstisnil je en šterak ven.

Ogleduje ga nekoliko časa. „Ti!“ pravi in me škilasto ter jezno od strani pogleda: „Ta hudobija je od tebe! Ti si imel en šterak, ki je imel luknjico pri robu.

„Tako?!“ pravim jaz, luknico pri robu, moj šterak? kako si ti tako dobro znan ž njim? kaj?

„Tu! tu ga imaš!“ zarentači in potegne svoj mošnjiček z denarjem iz žepa, „tu imaš svoj srebrni goldinar! Jaz ti ga podarim! Jaz radi tega ne bom bolj revn! Tu imaš tvoj šmorn!“ In vrže mi ga pod noge, da odskoči kvišku, odleti in se pod mizo skotaka.

„Sliši tudi ubogim“, rečem, pa za zdaj je ta lumparski šterak več povzročil kakor en svetel srebrnjak. Povem mu še: „Prav porabiti mora se denar znati.“